

عنوان مقاله:

زبان قرآن از دیدگاه مولوی

محل انتشار:

دوفصلنامه کتاب قیم، دوره 8، شماره 18 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمد رضا عزتی فردوئی - دانشجوی دکتری دانشگاه قم رشته علوم قرآن و حدیث

محمد هادی مفتاح - دانشیار دانشکده الهیات دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

زبان دین از جمله مباحث فلسفه دین و خاستگاه آن، نگاه نقادانه متفکران جهان غرب به متون مقدس است که با راه یافتن به جهان اسلام باعث پیدایش بحث زبان قرآن شد. با توجه به راه یافتن این نگاه نقادانه به جوامع اسلامی و قرآن، بحث از حقیقت زبان قرآن و دیدگاه متفکران اسلامی در این زمینه اهمیت پیدا می‌کند. در این مقاله پس از طرح سوالات اساسی زبان قرآن و بررسی مولفه‌های آن در آثار مولوی جلال الدین بلخی، مشخص می‌شود که زبان قرآن از دیدگاه او زبانی تالیفی، معنادار، معرفت بخش و قاعده‌مند است؛ هر چند در برخی از تاویلات معرفت شناسانه خود، رویکردی ساختارشکن دارد. وی مفردات الفاظ قرآن را موضوع برای معانی عامه می‌داند؛ از همین رو با استفاده از نظریه روح معنا، به تبیین آیات متشابه قرآن پرداخته و با گسترش این نظریه به دیگر آیات، به توسعه معانی و مصادیق آیات قرآن می‌پردازد.

کلمات کلیدی:

زبان قرآن، روح معنا، معرفت بخشی، زبان تالیفی، حقیقت و مجاز، زبان نمادین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/871956>

